

Časovost a „časování“ („časení“)

Kdyby nebylo „událostí“ (pravých), nebylo by času (jejich času, tj. skutečného, událostního času). Zdrojem (původcem) času jakéhokoli druhu jsou tedy události. Tak jako každá událost musí vykonávat své „bytí“, musí zároveň a spolu s tím vykonávat také své „časování“ („časení“), tj. aktivně směřovat ke svým dalším a dalším novým (do té doby ještě nejsoucím) „fázím“, tedy do své budoucnosti („budosti“), a zároveň po tomto svém aktivním směřování po sobě zanechávat stopy či spíše relikty jako svou minulost „bylost“), a zapisovat se tak zčásti i do minulosti svého okolí (tedy do „obecné minulosti“, do minulosti lokálního (a temporálního) „obecného“ času. Podobně však „vtiskuje“ (tedy nikoli: zanechává) stopy svého směřování do budoucnosti, a tím pomáhá (spolu s jinými událostmi) „vytvářet“ budoucnostní „prostor“ kolem sebe (tedy nejen do minulosti, ale také do budoucnosti) – rozumí se „budoucnostní“ ve smyslu „obecného času“, odvislého a podmíněného na budosti aktivně se dějící události (aktivně se dějících událostí určitého okruhu). Každá (pravá) událost vytváří tedy nejen svůj vlastní čas, ale podílí se spolu s dalšími událostmi na vytváření či rozvrhování, otvírání „budoucnosti“ času obecného. To je zároveň způsob (jeden ze způsobů), jak se každá (pravá) událost podílí na širším dění, do něhož je „zasazena“ a na něž sama také „reaguje“ (a které také reaguje na ni).

(Písek, 100404-2.)